

Telegraful Roman.

Apare Marția, Joia și Sâmbăta

ABONAMENTUL:

Pentru Sibiu pe an 14 cor., 6 luni 7 cor., 3 luni 3 cor. 50 fil.
Pentru monarhie pe an 16 cor., 6 luni 8 cor., 3 luni 4 cor.
Pentru străinătate pe an 24 cor., 6 luni 12 cor., 3 luni 6 cor.

Abonamentele și inserțiunile

să se adreseze Administrației tipogr. arhid., Sibiu, str. Măcelarilor 45.

Correspondențele

să se adreseze Redacției «Telegrafului Român», str. Măcelarilor Nr. 45.
Scrisori nefrancate se refuză. — Articoli nepublicați nu se înapoiază.

INSERȚIUNILE:

Pentru odată 14 fil., — de douăori 24 fil., — de trelori 30 ff.
rândul cu litere garmond.

Nr. 6091/1915 Bis.

CONCURS.

Cu 1 Septembrie 1915 sunt vacante 2 stipendii dela stat de câte 1000 coroane, menite pentru calificarea mai înaltă a absolvenților de cursul teologic al seminarului nostru arhidiecezan, pentru a căror conferire prin aceasta se publică concurs cu termen de 30 de zile.

Cererile sunt a se înainta la Consistorul arhidiecezan însoțite de următoarele documente:

1. Carte de botez.
2. Testimoniu de maturitate.
3. Absolutor teologic.
4. Declarație că va alege specialitatea, care i se va indica din partea Consistorului arhidiecezan.
5. Eventuale alte documente recomandatoare.

Cererile intrate după expirarea termenului de concurs nu se vor lua în considerare.

Sibiu, din ședința consistorului arhidiecezan, ca senat bisericesc, ținută la 16/29 Iunie 1915.

Consistorul arhidiecezan.

De ce va învinge Germania?

Sunt bine întemeiate și convingătoare argumentele din cari se scoate concluzia în ziarul «Moldova» din București, că învingerea finală în actualul războiu nu poate se fie decât numai a Germaniei, chiar dacă s'ar rescula întreaga lume în contra ei, deci și statele, cari acum se află în neutralitate.

«Afirmăm, — scrie «Moldova», — că până la urma urmei Germania va eși învingătoare din războiul uriaș, care se desfășoară în bătrâna noastră Europă. Bazăm afirmațiunea noastră pe fapte pozitive, adică pe evenimentele militare politice și economice, ce au avut loc de la începutul acestui războiu și până astăzi, iar din aceste fapte vom căuta, ca prin argumentare și deducție logică să demonstrăm, că nu ne înșelăm în afirmațiunea noastră. Analizând în consecință situațiunea de pe diferitele teatre de război, găsim:

1. Pe frontul occidental.

De șapte luni o stagnare aproape totală în dobândirea de succese importante. Acțiuni ofensive, rezistențe pasive și active, lupte crâncene de ambele părți, dar rezultate importante nu găsim în nici una. Ce trebuie să deducem de aci? De sigur, că nu există decât o singură deducțiune logică, aceea, că forțele beligerante ce stau față în față au ajuns la un echilibru aproape stabil, care echilibru nu va putea fi rupt, decât în favoarea aceleia dintre vrăjmași, care într'un moment dat va fi în stare să arunce în luptă o rezervă de personal și material atât de important, încât să obție superioritatea.

De mai bine de șapte luni asistăm la încercările anglo-franceze de

a rupe acest echilibru în favoarea lor și vedem, că nu au putut reuși. De sigur, că nici cei mai aprigi adversari ai tezei noastre nu vor susține, că anglo-francezii, împreună cu belgienii, și cu toate pieile negre, galbene și măslinii, aduse în luptă, nu au făcut totul până astăzi pentru reușită.

Rămâne deci numai intervenirea factorului nou, de care am vorbit mai sus. Acum acest factor pare că s'a prezentat. Este Italia, care a uitat, că prosperitatea ei actuală a fost datorită unei alianțe de 30 ani cu Germania și care prin glasul d-lui Sallandra ne dă ca motiv «sacral egoism».

Să nu uităm, că până astăzi nici Italia nu a declarat războiul Germaniei, nici Germania Italiei. Să nu uităm, că Italia astăzi încă nu a rupt relațiunile sale diplomatice cu Turcia. Să nu uităm de isprăvile producătoare de dezordine ale garibaldienilor în rândurile armatei franceze. Să nu uităm vocile din presa franceză, cari nu doresc de loc, ca armate italiene să calce solul francez. Să nu uităm, că în războiul Italiei în Lybia ea a avut nevoie de mai bine de 220.000 soldați pentru a putea să stăpânească vre-o 80 000 beduini. Să nu uităm, că o bună parte a poporului italian numai forțat a convenit la acțiunea războinică.

Luând toate acestea în considerație, nu putem să afirmăm, că factorul nou pentru ruperea echilibrului în favoarea anglo-francezilor prezintă destule garanții de reușită; și chiar de ar prezenta, concursul acestui factor nu ar putea avea de efect decât o prelungire considerabilă a războiului pe frontul occidental, fără însă a putea aduce rezultate hotărâtoare. Accentuăm cuvintele; «frontul occidental» și «rezultate hotărâtoare», căci mai jos vom vedea, că rezultatele hotărâtoare depind în mod absolut de frontul oriental.

2. Pe frontul oriental.

Pe acest front am asistat la trei ofensive mari rusești, cari au fost tot atât de infructuoase, pe cât au fost de emfatic trâmbițate. Asistăm acuma la dezastrul armatelor rusești din Galizia, cu alte cuvinte, asistăm la ultimele svârcoliri ale Rușilor, pentru a salva măcar aparența posibilității de a rezista. De la 2 Mai, de când a început ofensiva austro-germană, marșul ei înainte nu a încetat. Pe un front de mai bine de 400 km., centrul liniilor germane a câștigat mai bine de 200 km. în adâncime, iar Rușii, cu tot timpul disponibil și cu toate pozițiunile favorabile și bine pregătite dinainte, nu pot reuși a opri armatele adverse.

Nu există nici un motiv și nici o argumentare, care să indice vre-o apropiată schimbare. Timp nu a lipsit, armate nu au lipsit, pozițiuni nu au lipsit. Au lipsit însă: o bună organizare, o bună încadrare, o bună instrucție, un serviciu de aprovizionare la înălțimea cerințelor, o fabricațiune suficientă de materiale de război și mai cu seamă de arme și de munițiuni. A-

cestea sunt lucruri, cari nu se pot improviza, trebuie ani și ani pentru a le dobândi.

La începutul războiului proporția de ofițeri în armata rusească era de 1 ofițer la 50-60 soldați, astăzi este de 1 la 300. Proporția tunurilor de câmp era de 1 tun la 500 oameni, astăzi este de 1 la 1500. Cu toate ucazurile țariste, ofițerii de câmp și tunurile nu cresc ca iarba, trebuie cei dintâi formați, iar tunurile să aibă fabricațiunea lor organizată și pregătită din vreme. Și una și alta lipsesc în Rusia. Nu mai vorbim, că astăzi s'a dovedit, că o mare parte din infanteria rusească este înarmată cu arme Krenka și cu ciomege.

Dar munițiunile? Dardanelele sunt departe de a cădea, prin Arhanghel vine o linie ferată simplă și tot frontul rusec duce lipsă de munițiuni. Pentru care parte a frontului vor sosi munițiunile aduse prin Arhanghel, tocmai pe cealaltă se va produce alt dezastru pentru Ruși.

Din cele arătate mai sus vedem clar, că toate operațiunile armatelor puterilor centrale coincidează cu intențiunea strategică de a duce o defensivă puternică pe frontul occidental, eventual și pe cel de sud, și de a duce un războiu ofensiv, cu rezultate hotărâtoare, pe frontul oriental.

3. Strâmtoarele.

Astăzi nimeni nu este încă în stare să precizeze, dacă vor cădea vre-odată sau nu. Cu toții suntem de acord, că chiar de le va fi sorțit să cadă, va trece un timp foarte îndelungat și vor cere sacrificii mari din partea aliaților. Nu prea vedem de unde să vie aceste sacrificii. Din Italia? Apoi Italia a declarat, că până la nouă ordine și până ce nu va dobândi succese la frontierele sale, ea nu se poate gândi să ducă trupe în afară; și până astăzi nici relațiunile cu Turcia nu le-a rupt. Deci nici la Dardanele nu ne putem aștepta la un rezultat hotărâtor în timp limitat scurt.

4. Acțiunea flotelor.

Până acum nu a dat alt rezultat decât dovada cuvintelor spuse de noi cu altă ocaziune, că flota engleză, stăpâna mărilor, dacă va avea o victorie, aceasta va fi o victorie a la Pırhus, și că faima ei de atotputernică va fi înecatată pe veci.

Victorie nu a avut flota engleză, căci nu se poate atribui importanță nimicirei un i escadre coloniale în apele Chilei, mai cu seamă a unei escadre, care în mod anticipat a știut să și câștige revanșa. Dar faima flotei engleze de irezistibilă este la sigur nimicită de micile submarine germane, cari acolo unde flota engleză a îndrăznit să iasă la larg, cum a fost la Dardanele, ne-au trimis știri aproape săptămânale de nimicirea a câte unui vas de linie englez sau francez.

5. Chestiunea munițiunilor.

Unul din punctele cele mai principale pe care ne-am bazat în stabilirea titlului nostru este chestiunea munițiunilor. De lipsa de munițiuni

de care sufer armatele rusești am vorbit și altădată și chiar aci, mai sus. Nu mai insistăm. Ne vom ocupa numai de munițiunile armatelor franco-engleze și germane.

Care a fost oare cauza supărării Americii pentru scufundarea Lusitaniei? De sigur în mare parte a intrat mânia de a se fi pierdut vre o sută de vieți de supuși americani; însă americanul este un «businessman» prin excelență, pe deoparte a rămas moștenitori surzând, pe de alta, și aceasta este important, comerțul de munițiuni s'a dovedit, că este periclitat. Iată adevărata supărare din Statele-Unite! Oare Anglia și Franța ar aduce munițiuni din America, dacă ele ar putea fabrica destule?

Care a fost cauza pentru care în Anglia s'a înființat un minister al munițiunilor? Oare pentru marea armată engleză, care în cazul cel mai avantajos numără 500.000 oameni, fabricațiunea engleză nu ar fi fost suficientă? Ar fi fost de sigur de ajuns; însă milioanele armatelor franceze duc lipsă de munițiuni și Franța nu are nici materiale prime necesare, nici fabricațiunea în destul de suficientă pentru consumul ce s'a dovedit ulterior. De aceea a trebuit să intervie Anglia, care dacă nu plătește destul cu sângele ei, cel puțin să plătească cu furnizarea de munițiuni.

Să luăm chestiunea la Germani. Din câte se știu cu siguranță este, că atât rezistența îndârjită a Germanilor pe frontul occidental, cât și ofensiva lor victorioasă pe cel oriental, nu sunt datorite decât profusiunii de munițiuni de cari dispun. Se vorbește de 10.000 vagoane aduse numai în Galizia orientală. Mai putem spune celor neîncredători, că dela începutul războiului toate silințele statului german s'au concentrat asupra fabricațiunii de munițiuni, și astăzi în Germania nu există fabrică, fie ea de mașini agricole, fie de jucării de copii, să nu fie transformată în fabrică de munițiuni. Ce va să zică aceasta nu o poate cântări decât cineva, care a fost prin Germania și care știe, că industria germană este aceea, care a concurat industria mondială engleză, încât conducătorii Angliei nu puteau dormi fără a visa doborârea Germaniei.

6. Rezervele de oameni.

Simțim în general obiecțiunea, care ni se face, când se ivește discuția reușitei finale a Germanilor. Aci nu putem răspunde, decât cu relațiunile pe cari le avem, pe deoparte dela trimisul nostru special și pe de alta dela câteva persoane, mai presus de orice bănuieli, cari ne afirmă, că niciodată nu și-ar fi închipuit, pe lângă milioanele de oameni ce se găsesc pe fronturile de luptă să mai vadă atâta armată în interiorul țării. Garnizoane, cari în timp de pace abia aveau 1000 de oameni pentru manevre, astăzi numără peste 5000 soldați.

7. Chestiunea sanitară.

Ea nu este mai puțin importantă ca toate celelalte discutate până acum.

